

fra 20 til 25 Kg. og for Børns Vedkommende fra 10 til 12 Kg., skal jeg ikke have noget imod. Det vil jo ikke have stor finansiel Virkning, og idet der bliver taget noget mere for Overvægt, vil det maaske komme til at balancere. Hele Forslaget vil efter Regeringens Mening for Statskassen skaffe et Plus af mindst 1,800,000 Kr., og det bliver for et helt Aar, thi selv om det gik ganske efter de Ønsker, den højtærede Formand for Kommissionen har, vil han dog aldrig kunne faa det i Kraft før henimod 1ste Oktober 1902. Det er da altsaa et helt Aar, og glipper den Tanke, saa at det altsaa maa vare til næste Gang, Rigsdagen kommer sammen, altsaa til 1903, saa er det alligevel i den Tid blevet til 3,600,000 Kr. Det er jo Smaasummer, som det ærede Medlem, der selv har været vant til at have med store Tal at gøre, vil gyse tilbage for at berøve Kommunens Kasse, og hvorfor saa berøve Statskassen dem?

H. N. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

H. N. Hansen: Jeg vil blot i Anledning af den højtærede Ministers Bemærkning om Kommissionens Arbejde nævne dette, at naar Kommissionen ikke har kunnet arbejde i de sidste to Maaneder, skyldes det hovedsagelig den højtærede Minister, thi naar den højtærede Minister ud af Kommissionens Arbejdsstof tager to saa vigtige Ting som Lønningsforholdene og Takstforholdene, er der derved gjort et saadant Skaar i vor Mulighed for at arbejde, at det bliver en væsentlig Hindring. Men dertil kommer yderligere, at netop som Opfattelserne ere komne til at staa mod hinanden — jeg tør føje til: af politiske Grunde — har jeg, om jeg end selv i den Tid har arbejdet meget og snart haaber at kunne faa det Arbejde færdigt, som hviler paa mig, anset det for langt bedre for Kommissionsarbejdets Fremme, at dette først toges op, naar Rigsdagsarbejdet var sluttet. Jeg længes efter at kunne genoptage dette Arbejde sammen med den højtærede Kommission i Fred og Ro, uafhængigt af politiske Strømninger, og jeg er forvisset om, at det vil lykkes os — ikke at komme til Enighed, thi det nærer jeg ikke Haab om — men til at fuldføre det Arbejde, som har været forstyrret i et Par Maaneder af de Grunde, jeg har nævnt.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juvul Rysensteen): Det er mig virkelig overraskende at høre, at det skulde være min Skyld, at Kommissionen nu ligger stille. Jeg tager to Punkter ud, hvor der trænges til en øjeblikkelig Hjælp, og siger til Kommissionen, at dette kun er for et Aar; jeg skal være villig til at arbejde videre saaledes, at bege Dele kunne forandres til næste Aar, naar Lønningerne for Funktionærenes Skyld blot ikke gaa nedad. At Kommissionen saa skulde lægge hele Arbejdet hen og sige, at saa kan den ikke arbejde, det begriber jeg ikke. Det, som Kommissionen nu har arbejdet paa og, efter hvad den højtærede Formand nu oplyste, har faaet vedtaget, det er i Virkeligheden noget, som ikke vedrører disse Spørgsmaal, men det vedrører en Organisation i det hele taget, en Organisation, hvor Taksterne ikke spille den allerfjerneste Rolle, og det er en Organisation, som jeg ikke tror, den højtærede Formand kommer nogen som helst Vegne med eller faar nogen som helst Regering til at gaa ind paa, idet den tager Ansvar bort fra det Sted, hvor det skulde ligge.

Madsen-Mygdal: Det forundrer mig i høj Grad, at den højtærede Trafikminister kan udtale sig saaledes, som han gjorde i dette Øjeblik, at det overraskede ham, at det, han har gjort, skulde have grebet forstyrrende ind i Kommissionens Arbejde, og at det overraskede ham, at Kommissionen ikke har kunnet arbejde lige godt baade paa Takstloven og Lønningsloven, uagtet han har taget den bort fra Kommissionen og kastet den ind paa Rigsdagen til Behandling, saaledes at den ene Sag ligger til Behandling her i Landstinget og den anden i Folketinget. Jeg haaber dog, at ærede Medlemmer her i denne Sal kunne se, at det er et Indgreb i Kommissionens Arbejde, som man ikke tidligere har kendt Mage til, og jeg haaber endvidere, at man vil kunne indse, at det ikke godt er muligt for Kommissionen at sidde og behandle Takst- og Lønningsforholdene samtidig med, at Lovforslagene om disse Forhold ligge i Folketinget og i Landstinget. Og saa jeg betragter det som givet, at det, den højtærede Minister har gjort, ikke gæver disse Sager; det gør kun Fortræd, kun Skade, og naar han taler saa meget om at forbedre Lønningsforholdene for de mindre Bestillingsmænd osv. osv., har han ikke gjort denne Sag nogen Gavn alligevel, han har tværtimod kun gjort den Skade. For øvrigt kan jeg gerne sige, at det er over-